A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (kilencedik tanács)

2018. szeptember 20.*

„Fellebbezés – Verseny – Valamely panasz Európai Bizottság általi elutasítása – Az Európai Unió érdekének hiánya”

A C-373/17. P. sz. ügyben,

az **Agria Polska sp. z o.o**. (székhelye: Sosnowiec [Lengyelország]),

az **Agria Chemicals Poland sp. z o.o**. (székhelye: Sosnowiec),

a **Star Agro Analyse und Handels GmbH** (székhelye: Allerheiligen bei Wildon [Ausztria]),

az **Agria Beteiligungsgesellschaft mbH** (székhelye: Allerheiligen bei Wildon)

(képviselik őket: P. Graczyk adwokat és W. Rocławski radca prawny)

fellebbezőknek

az Európai Unió Bírósága alapokmányának 56. cikke alapján 2017. június 20-án benyújtott fellebbezése tárgyában,

a másik fél az eljárásban:

az **Európai Bizottság** (képviselik: J. Szczodrowski és A. Dawes, meghatalmazotti minőségben)

alperes az elsőfokú eljárásban,

A BÍRÓSÁG (kilencedik tanács),

tagjai: C. Vajda tanácselnök, K. Jürimäe (előadó) és C. Lycourgos bírák,

főtanácsnok: N. Wahl,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

tekintettel a főtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a főtanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: lengyel.

Ítéletet

1 Fellebbezésükkel az Agria Polska sp. z o.o., az Agria Chemicals Poland sp. z o.o., a Star Agro Analyse und Handels GmbH (a továbbiakban: Star Agro) és az Agria Beteiligungsgesellschaft mbH az Európai Unió Törvényszéke 2017. május 16-i Agria Polska és társai kontra Bizottság ítéletének (T-480/15, a továbbiakban: megtámadott ítélet, EU:T:2017:339) hatályon kívül helyezését kérik, amellyel a Törvényszék elutasította az EUMSZ 101. és/vagy EUMSZ 102. cikkel kapcsolatos – lényegében tizenhárom, növényvédő szerek gyártásával és forgalmazásával foglalkozó vállalkozás által, négy szakmai szervezet és egy ügyvédi iroda segítségével vagy közvetítésével elkövetett – állítólagos jogsértésekre vonatkozó panaszukat elutasító, 2015. június 19-i C(2015) 4284 final bizottsági határozat (AT.39864 – BASF [korábban AGRIA és társai/BASF és társai] ügy) (a továbbiakban: vitatott határozat) megsemmisítésére irányuló, fellebbezők által benyújtott keresetet.

Jogi háttér

2 Az [EUMSZ 101.] és [EUMSZ 102. cikkben] meghatározott versenyszabályok végrehajtásáról szóló, 2002. december 16-i 1/2003/EK tanácsi rendelet (HL 2003. L 1., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 2. kötet, 205. o.) 7. cikke értelmében:

„(1) Ha panasz vagy saját kezdeményezése alapján eljáró Bizottság megállapítja a[z EUMSZ 101.] vagy [EUMSZ 102.] cikk megsértését, határozatban felszólíthatja az érintett vállalkozásokat és vállalkozások társulásait, hogy fejezzék be a jogsértést. E célból az elkövetett jogsértéssel arányos, a jogsértés tényleges megszüntetéséhez szükséges mértékű, magatartásra vonatkozó vagy szerkezeti jogorvoslati intézkedéseket tehet. Szerkezeti jogorvoslati intézkedéseket csak akkor lehet megtenni, ha nem áll rendelkezésre ugyanolyan hatékony, magatartásra vonatkozó jogorvoslat, vagy ha az ugyanolyan hatékony, magatartásra vonatkozó jogorvoslat az érintett vállalkozás számára nagyobb terhet jelent, mint a szerkezeti jogorvoslati intézkedések. Ha a Bizottságnak jogos érdekében áll, azt is megállapíthatja, hogy a jogsértést a múltban követték el.

(2) Az (1) bekezdés alkalmazásában panasz benyújtására a tagállamok, illetve azon természetes és jogi személyek jogosultak, akiknek ehhez jogos érdekük fűződik.”

3 A Bizottság által az [EUMSZ 101.] és [EUMSZ 102. cikk] alapján folytatott eljárásokról szóló, 2004. április 7-i 773/2004/EK bizottsági rendelet (HL 2004. L 123., 18. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 3. kötet, 81. o.) „A panaszok elutasítása” című 7. cikkének (1) és (2) bekezdésében így rendelkezik:

„(1) Amennyiben a Bizottság úgy ítéli meg, hogy a birtokában lévő információ alapján nincs elegendő oka arra, hogy egy panasz alapján eljárjon, tájékoztatja a panaszost ennek okairól, és kitűzi azt a határidőt, amelyen belül a panaszos írásban ismertetheti álláspontját. Az említett határidő lejárta után beérkezett bármely további írásbeli beadványt a Bizottság nem köteles figyelembe venni.

(2) Amennyiben a panaszos a Bizottság által kitűzött határidőn belül közli álláspontját, és a panaszos írásbeli beadványa nem vezet a panasz eltérő megítéléséhez, a Bizottság határozat útján elutasítja a panaszt.”

A jogvita előzményei és a vitatott határozat

4 A jelen ügy szempontjából a jogvita előzményei és a vitatott határozat lényeges elemei a megtámadott ítélet 1–19. pontja alapján az alábbiak szerint foglalhatók össze.

5 2010. július 1-jén az Agria Polska panaszt nyújtott be az Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentówhoz (verseny- és fogyasztóvédelmi hivatal, Lengyelország; a továbbiakban: UOKiK) (a továbbiakban: nemzeti panasz), amely arra vonatkozott, hogy tizenhárom növényvédőszer-gyártó és -forgalmazó vállalkozás négy, belgiumi, német és lengyelországi székhelyű szakmai szervezet, valamint egy ügyvédi iroda segítségével vagy közvetítésével megsértette a 2007. február 16-i Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów (a verseny- és fogyasztóvédelemről szóló törvény, Dz. U. 50. szám, 331. alszám) rendelkezéseit.

6 Az UOKiK elnöke 2010. augusztus 10-i levelében arról tájékoztatta az Agria Polskát, hogy mivel a nemzeti panaszban foglalt magatartások a 2005. és a 2006. évet érintették, e magatartások tárgyában e hivatal már nem folytathat vizsgálatot. A verseny- és fogyasztóvédelemről szóló törvény 93. cikke szerint ugyanis nem indítható versenykorlátozó magatartásokkal kapcsolatos eljárás az azon év végétől számított egyéves határidő eltelte után, amelynek során az érintett jogsértés befejeződött.

7 2010. augusztus 30-án az Agria Polska ismét benyújtotta az UOKiK-hez a vizsgálati eljárás megindítása iránti kérelmét, arra hivatkozva, hogy a nemzeti panasz az Európai Unió versenyjogi szabályainak megsértésére is vonatkozott.

8 Az UOKiK elnöke a 2010. november 22-i levelében fenntartotta az álláspontját, pontosítva, hogy a lengyel jogban meghatározott egyéves elévülési idő akkor is irányadó, ha a kérelem tárgyát képező vizsgálat az uniós versenyjogi rendelkezések megsértésére vonatkozik.

9 2010. november 30-án az Agria Polska, az Agria Chemicals Poland, a Star Agro, az Agria Beteiligungsgesellschaft és az Agro Nova Polska sp. z o.o. az 1/2003/EK tanácsi rendelet 7. cikke alapján panaszt nyújtottak be az Európai Bizottsághoz (a továbbiakban: panasz). E panasz ugyanazokra a jogalanyokra vonatkozott, mint a nemzeti panasz. A német jog hatálya alá tartozó Agro Trade Handelsgesellschaft mbH és a luxemburgi jog hatálya alá tartozó Cera Chem Sàrl társaság csatlakozott e panaszhoz (a továbbiakban az Agria Polskával, az Agria Chemicals Polanddal, a Star Agróval, az Agria Beteiligungsgesellschafttal és az Agro Nova Polskával együtt: a panaszosok).

10 A panasz az EUMSZ 101. cikk megsértésére vonatkozott. E panasz az EUMSZ 102. cikknek a nemzeti panaszban megnevezett egyik jogalany, az RWA Raiffeisen Ware Austria AG általi megsértésére is kiterjedt.

11 A panaszosok a bepanaszolt jogalanyok által tanúsított, leginkább megállapodás és/vagy összehangolt magatartások formájában megvalósuló magatartásokat kifogásolták. E magatartások a közigazgatási és büntetőügyekben eljáró osztrák és lengyel hatóságok előtt tett visszaélésszerű és egyeztetett bejelentésekből álltak, amelyek a növényvédő szerekkel kapcsolatos szabályozásokban meghatározott követelmények, valamint az ilyen termékekkel való párhuzamos kereskedelem feltételei szempontjából vetették fel a panaszosok kereskedelmi tevékenységei jogszerűségének kétségességét, ideértve az adójogi kérdéseket is.

12 A panaszosok szerint az említett jogalanyok téves, hiányos, sőt valótlanságokon alapuló, a panaszosok piacról való kiszorítása érdekében tett bejelentései alapján e hatóságok számos alaptalan közigazgatási ellenőrzést folytattak le velük szemben.

13 Ezen eljárások eredményeként bírságokat szabtak ki a panaszosokkal szemben, továbbá olyan intézkedéseket tettek, amelyek megtiltották a növényvédő szerek forgalmazását, minek következtében elvesztették piaci részesedésük jelentős részét, ami nehezen visszafordítható.

14 A panaszosokkal szemben megállapított közigazgatási és büntetőjogi szankciókat egyes esetekben a hatáskörrel rendelkező nemzeti bíróságok hatályon kívül helyezték vagy csökkentették, ami bizonyítja a bepanaszolt jogalanyok bejelentéseinek visszaélésszerű és valótlanságokon alapuló jellegét, amelyeket a panaszosok az 1998. július 17-i ITT Promedia kontra Bizottság ítéletből (T-111/96, EU:T:1998:183) eredő ítélkezési gyakorlat szerinti „zaklatásszerű eljárásoknak” minősítenek.

15 2012. március 27-én a Bizottság megküldte a panasz nem bizalmas és egységes szerkezetbe foglalt változatát a bepanaszolt jogalanyoknak, amelyek 2012 áprilisa és júniusa között terjesztették elő észrevételeiket.

16 E jogalanyok észrevételeikben vitatták a tényállásnak a panaszban foglalt bemutatását, és lényegében azt állították, hogy a közülük egyesek által a nemzeti közigazgatási hatóságok és bíróságok előtt indított különböző eljárások jogszerűek voltak, különösen a szellemi és ipari tulajdonhoz fűződő jogaikat érintő jogsértések miatt, valamint annak érdekében, hogy megelőzzék a jóhírnevük sérelmét. Kifejtették azt is, hogy az eljárásaikat nem egyeztették, az pedig, hogy ezeket az eljárásokat egymáshoz közeli időpontokban indították, elsősorban azzal magyarázható, hogy ugyanazon időrendben szenvedték el a párhuzamos importőrök jogellenes cselekményeit. Mind a növényvédő szereket gyártó és/vagy forgalmazó bizonyos vállalkozások között, vagy az utóbbiak és a szakmai szervezetek, vagy akár a nemzeti hatóságok között ebben az összefüggésben történő kapcsolatfelvételek, mind pedig a hatósági vizsgálatokban való részvételük teljesen indokoltak voltak. Így e jogszerű kapcsolatfelvételek nem bizonyíthatják az EUMSZ 101. cikk értelmében vett kartell fennállását.

17 A Bizottság 2014. december 8-i levelében tájékoztatta a panaszosokat azon szándékáról, hogy a panaszt elutasítja, elsősorban azzal az indokkal, hogy nem fűződik megfelelő uniós érdek ahhoz, hogy az EUMSZ 101. vagy EUMSZ 102. cikk alapján folytassa a panasz elbírálását.

18 Ideiglenes elemzésének alátámasztása érdekében a Bizottság először is kifejtette, hogy korlátozott volt annak valószínűsége, hogy bizonyítani lehessen az EUMSZ 101. és/vagy EUMSZ 102. cikk megsértésének fennállását, mivel a panasz alátámasztására nem szolgáltattak elegendő bizonyítékot, továbbá azért is, mert a jelen ügyben nehéz bizonyítani az RWA Raiffeisen Ware Austria erőfölényes helyzetének vagy kollektív erőfölényes helyzetnek a fennállását, következésképpen pedig az ilyen helyzettel való visszaélést. E tekintetben a Bizottság szerint az 1998. július 17-i ITT Promedia kontra Bizottság ítéletből (T-111/96, EU:T:1998:183) és a 2010. július 1-jei AstraZeneca kontra Bizottság ítéletből (T-321/05, EU:T:2010:266) eredő ítélkezési gyakorlatot nem kell alkalmazni az olyan helyzetekre, amelyekben egyes vállalkozások más vállalkozások állítólagosan jogellenes magatartásairól vagy cselekményeiről tájékoztatják a nemzeti hatóságokat, vagy nyomást gyakorolnak annak érdekében, hogy az ilyen vállalkozásokkal szemben közigazgatási vagy büntető eljárásokat folytassanak. Másodszor, a Bizottság úgy ítélte meg, hogy az indítványozott vizsgálathoz szükséges források valószínűleg aránytalanok lennének, tekintettel a jogsértés fennállása bizonyításának korlátozott valószínűségére. Harmadszor, a Bizottság úgy ítélte meg, hogy e szakaszban a nemzeti hatóságok és bíróságok kedvezőbb helyzetben lennének ahhoz, hogy a panaszban felvetett problémákat elbírálják.

19 Az Agro Trade Handelsgesellschaft és a Cera Chem jogi képviselője 2015. január 8-án bejelentette a Bizottságnak, hogy e társaságok lényegében visszavonták a panaszukat. A jogi képviselő azt is kifejtette, hogy az Agria Polska, az Agria Chemicals Poland, a Star Agro és az Agria Beteiligungsgesellschaft vitatják a panasz további vizsgálat nélküli tervezett lezárását, kiemelve többek között, hogy az ilyen megközelítés jelentősen csökkenti azt az esélyüket, hogy a nemzeti bíróságok előtt orvosolhassák az EUMSZ 101. és EUMSZ 102. cikk szóban forgó megsértéseit.

20 A Bizottság a vitatott határozatban elutasította a panaszt, lényegében megismételve a 2014. december 8-i levelében kifejtett ideiglenes elemzésben tett megállapításokat, mindemellett hangsúlyozva, hogy korlátozott erőforrásokkal rendelkezik, továbbá hogy a – potenciálisan – négy tagállamban székhellyel rendelkező tizennyolc jogalany által hét éven keresztül folytatott tevékenységekre kiterjedő azon alapos

vizsgálat, amelyet a jelen ügyben le kellett volna folytatni, túl összetett és időigényes lenne, miközben a jelen ügyben korlátozottnak tűnik a jogsértés bizonyításának valószínűsége, ami a vizsgálat megindítása ellen szól.

A Törvényszék előtti eljárás és a megtámadott ítélet

21 A Törvényszék Hivatalához 2015. augusztus 19-én érkezett keresetlevelükkel az Agria Polska, az Agria Chemicals Poland, a Star Agro és az Agria Beteiligungsgesellschaft a vitatott határozat megsemmisítése iránti keresetet indítottak.

22 Keresetük alátámasztása érdekében két jogalapra hivatkoztak, amelyek közül az első a hatékony bírói jogvédelemhez való, az Európai Unió Alapjogi Chartájának (a továbbiakban: Charta) 47. cikkében biztosított jog megsértésén, a második pedig az EUMSZ 101. és EUMSZ 102. cikk megsértésén alapul.

23 A megtámadott ítéletben a Törvényszék mind a két jogalapot elvetette, következésképpen a keresetet teljes egészében elutasította.

A Bíróság előtti eljárás és a fellebbezők kérelmei

24 A Bíróság Hivatalához 2017. június 20-án benyújtott beadványukkal az Agria Polska, az Agria Chemicals Poland, a Star Agro és az Agria Beteiligungsgesellschaft benyújtották a jelen fellebbezést.

25 A Bíróság Hivatalához 2017. december 12-én benyújtott beadványával a Star Agro arról tájékoztatta a Bíróságot, hogy eláll a fellebbezésétől.

26 A Bíróság Hivatalához 2017. december 21-én benyújtott beadványával a Bizottság arról tájékoztatta a Bíróságot, hogy a fellebbezéstől való elállás kapcsán nem tesz észrevételt.

27 Fellebbezésükben az Agria Polska, az Agria Chemicals Poland és az Agria Beteiligungsgesellschaft (a továbbiakban: fellebbezők) azt kérik, hogy a Bíróság

– helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet;

– a jogvitában véglegesen hozzon határozatot, és semmisítse meg a Bizottság határozatát, valamint

– a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

28 A Bizottság azt kéri, hogy a Bíróság

– utasítsa el a fellebbezést, és

– a fellebbezőket kötelezze a költségek viselésére.

A fellebbezésről

Az elfogadhatóságról

29 A Bizottság lényegében azt kéri, hogy a Bíróság állapítsa meg a fellebbezők által előadott valamennyi jogalap elfogadhatatlanságát. Hangsúlyozva, hogy utóbbiak állításait fölöttébb nehezen érthetőnek találta, ugyanakkor a Bíróság értékelésére hagyatkozik a fellebbezés egészének elfogadhatóságát illetően.

30 A fellebbezők ezzel szemben azt állítják, hogy fellebbezésük egésze és annak valamennyi jogalapja elfogadható.

31 Az EUMSZ 256. cikk (1) bekezdése második albekezdésének és az Európai Unió Bírósága alapokmánya 58. cikke első bekezdésének megfelelően a fellebbezés kizárólag jogkérdésre vonatkozhat, és abban csak a Törvényszék hatáskörének hiányára, a Törvényszék előtti eljárásnak a fellebbező érdekeit hátrányosan befolyásoló szabálytalanságaira, valamint az uniós jog Törvényszék általi megsértésére lehet hivatkozni.

32 Ennélfogva kizárólag a Törvényszék rendelkezik hatáskörrel a tényállás megállapítására – kivéve, ha megállapításainak tárgyi pontatlansága a hozzá benyújtott eljárási iratokból ered – és az elfogadott bizonyítékok értékelésére. Ezeknek a tényeknek a megállapítása és értékelése, eltekintve e bizonyítékok téves értelmezésétől, nem minősül olyan jogkérdésnek, amelynek felülvizsgálata a Bíróságra tartozna (2009. március 25-i Scippacercola és Terezakis kontra Bizottság végzés, C-159/08 P, nem tették közzé, EU:C:2009:188, 33. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

33 Ezen túlmenően a Bíróság eljárási szabályzata 169. cikkének (2) bekezdése értelmében a felhozott jogalapoknak és jogi érveknek pontosan meg kell jelölniük a Törvényszék határozatában szereplő indokolás vitatott részeit. Az állandó ítélkezési gyakorlat alapján tehát a fellebbezés vagy az érintett jogalap elfogadhatatlanságának elkerülése érdekében a fellebbezésben pontosan meg kell jelölni a hatályon kívül helyezni kért ítélet kifogásolt részeit, valamint a kérelmet konkrétan alátámasztó jogi érveket (2009. április 23-i AEPI kontra Bizottság ítélet, C-425/07 P, EU:C:2009:253, 25. pont; 2013. szeptember 19-i EFIM kontra Bizottság ítélet, C-56/12 P, nem tették közzé, EU:C:2013:575, 21. pont; 2018. június 6-i, Apcoa Parking Holdings kontra EUIPO ítélet, C-32/17 P, nem tették közzé, EU:C:2018:396, 38. pont).

34 A jelen ügyben meg kell állapítani, hogy vitathatatlan, hogy a fellebbezés megfogalmazása a kívánatos egyértelműségnek nem felel meg teljesen, illetve hogy általános kifejezésekkel megfogalmazott és konkrét indokolást nélkülöző állításokat tartalmaz, valamint ténybeli megállapításokat vitat.

35 A fellebbezés azonban e hiányosságok ellenére több érvet illetően azonosítja a megtámadott ítélet kifogásolt pontjait, és e kifogások alátámasztására jogi érveket ad elő.

36 Mivel a Bizottság azt állítja, hogy a fellebbezők a Törvényszék előtt előadott érvek megismétlésére szorítkoznak, az előző pontban foglalt megállapításokat nem érintve meg kell jegyezni, hogy a fellebbezők lényegében az uniós jog Törvényszék általi értelmezését vagy alkalmazását vitatták. E körülmények között az elsőfokú eljárásban vizsgált jogkérdések a jelen fellebbezési eljárásban ismételten megvitathatók. Ha ugyanis a fellebbező nem alapíthatná ily módon fellebbezését a Törvényszék előtt már felhasznált jogalapokra és érvekre, a fellebbezési eljárás részben értelmét vesztené (lásd ebben az értelemben: 2009. március 25-i Scippacercola és Terezakis kontra Bizottság végzés, C-159/08 P, nem tették közzé, EU:C:2009:188, 36. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2009. április 23-i AEPI kontra Bizottság ítélet, C-425/07 P, EU:C:2009:253, 24. pont).

37 Következésképpen a fellebbezés nem tekinthető teljes egészében elfogadhatatlannak. A fellebbezők jogalapjainak és érveinek elfogadhatóságát tehát a rájuk vonatkozó vizsgálat keretében fogja értékelni a Bíróság.

Az ügy érdeméről

38 Fellebbezésük alátámasztása érdekében a fellebbezők három jogalapra hivatkoznak. Az első jogalap azon alapul, hogy a Törvényszék megsértette az 1/2003 rendelet 7. cikkének (1) és (2) bekezdésével és a 773/2004 rendelet 7. cikkének (2) bekezdésével együttesen értelmezett EUMSZ 101. és/vagy EUMSZ 102. cikket. A második jogalap az EUSZ 17. cikk (1) bekezdésével és az EUMSZ 105. cikkel együttesen értelmezett EUMSZ 101. és/vagy EUMSZ 102. cikk hatékony érvényesülése elvének

Törvényszék általi megsértésén alapul. A harmadik jogalap a hatékony bírói jogvédelem elvének, a hatékony jogorvoslathoz való jognak, valamint a megfelelő ügyintézéshez való jognak a Törvényszék általi megsértésén alapul.

Az első jogalapról

– A felek érvei

39 Első jogalapjukkal a fellebbezők a Törvényszék azon megállapítását vitatják, amely szerint a Bizottság nem vételt a vizsgálat megindításáról szóló határozatra kiható körülményekre vonatkozó nyilvánvaló mérlegelési hibát.

40 A fellebbezők először is a megtámadott ítélet 46. és 47. pontját vitatják.

41 Eszerint a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor ezen ítélet 46. pontjában az egyes bepanaszolt vállalkozások által nyújtott magyarázatokra támaszkodott azok fellebbezőkkel szembeni tevékenysége időbeli egybeesésének igazolása érdekében. Nyilvánvaló ugyanis, hogy e vállalkozások a panasz elutasításához fűződő érdekük védelmében olyan magyarázatot nyújtottak, amely cáfolja az EUMSZ 101. és EUMSZ 102. cikk állítólagos megsértését. A Törvényszéknek a fellebbezők által előterjesztett bizonyítékok fényében kellett volna vizsgálnia e magyarázatokat.

42 A bepanaszolt vállalkozások intézkedéseinek lehetséges versenykorlátozó céljával összefüggésben a megtámadott ítélet 47. pontjában szereplő megfontolások egyáltalán nem kapcsolódtak a fellebbezők által előadott tényálláshoz. Az sem állítható, hogy – amint azt ezen ítélet 44. pontja kimondja – ezek az intézkedések e vállalkozások arra vonatkozó joga körébe tartoznak, hogy racionálisan alkalmazkodjanak a versenytársaik megfigyelt vagy várható magatartásához. E vonatkozásban a Törvényszék nem tulajdonított kellő jelentőséget annak a körülménynek, hogy az említett vállalkozások által előadott kifogások nagyobbrészt megalapozatlanok voltak, és hogy a kezdeményezésük alapján lefolytatott ellenőrzések alapján hozott határozatokat hatályon kívül helyezték. Egyébiránt a fellebbezők elsőfokú keresetlevelükben bizonyították a panasz tárgyát képező magatartás egyértelműen versenykorlátozó célját.

43 Másodszor a fellebbezők az 1998. július 17-i ITT Promedia kontra Bizottság ítéletből (T-111/96, EU:T:1998:183) és a 2010. július 1-jei AstraZeneca kontra Bizottság ítéletből (T-321/05, EU:T:2010:266) eredő ítélkezési gyakorlatnak a megtámadott ítélet 67–73. pontjában szereplő, Törvényszék általi értelmezését és alkalmazását vitatják. Álláspontjuk szerint ez az EUMSZ 102. cikkel kapcsolatos ítélkezési gyakorlat az EUMSZ 101. cikkel összefüggésben is releváns.

44 Egyrészt a fellebbezők azt állítják, hogy az 1998. július 17-i ITT Promedia kontra Bizottság ítéletben (T-111/96, EU:T:1998:183) rögzített feltételek a jelen ügyben teljesülnek. A szóban forgó, téves vagy megtévesztő információkat tartalmazó bejelentések ugyanis nem tekinthetők jóhiszeműen meghozott intézkedésnek. A Törvényszék nem vette kellőképpen figyelembe az ügy körülményeit, egyebek mellett azt, hogy e bejelentéseket hatáskörrel nem rendelkező hatóságoknál tették meg.

45 Másrészt a fellebbezők azt állítják, hogy a bepanaszolt vállalkozások kifogásolt cselekményeinek jogi értékelése nem függhet a nemzeti hatóságokat megillető mérlegelési mozgástértől, figyelemmel e vállalkozások cselekményeinek jellegére és folytatásuk huzamos voltára. Ezzel összefüggésben kifogásolják a megtámadott ítélet 49., 50., 70. és 71. pontját, felróva, hogy a Törvényszék nem vette kellőképpen figyelembe az ügy ténybeli hátterét, és arra hivatkoznak, hogy a bejelentések nyomán mind a szóban forgó lengyel hatóságok, mind az osztrák rendőrség és ügyészség köteles volt vizsgálatot lefolytatni és eljárásokat indítani.

46 Harmadszor, a fellebbezők hangsúlyozzák a kifogásolt jogsértés határokon átnyúló vonatkozását, amely megalapozza a bizottsági vizsgálat megindítását, ellentétben a Törvényszék által a megtámadott ítélet 63. és 64. pontjában tett megállapítással. E jogsértések ugyanis legalább négy tagállam területét érintik, és nem csupán kettőét, ahogyan azt a Törvényszék tévesen megállapította.

47 Ezenkívül – a megtámadott ítélet 62. pontjából következő megállapítással ellentétben – a Törvényszék ítélkezési gyakorlata alapján az, hogy egy panasszal a nemzeti versenyhatósághoz fordulnak, nem tekinthető az e hatóság kizárólagos hatásköre mellett szóló érvnek. Az 1/2003 rendelet rendszeréből nem lehet levezetni, hogy a nemzeti versenyhatóság esetleges hatásköre a bizottsági eljárás megindításának akadályát képezi, már csak azért sem, mert a nemzeti eljárás megindítására eljárási okokból nem került sor. Márpedig, amint azt a fellebbezők a Bizottságnak címzett panaszukban hangsúlyozták, a jelen ügyben a kifogásolt jogsértések jelentősége, azok kiterjedtsége és huzamos volta kihat az Unió érdekének értékelésére, ahogyan az a 2009. április 23-i AEPI kontra Bizottság ítéletből (C-425/07 P, EU:C:2009:253, 53. pont) is következik.

48 Negyedszer, a fellebbezők úgy vélik, hogy a megtámadott ítélet 56. és 57. pontja téves jogalkalmazáson alapul, amennyiben a Törvényszék tévesen állapította meg, hogy sem a kezdeményezett vizsgálat terjedelme, sem a több tagállamot érintő magatartások kiterjedtsége nem alapozza meg a bizottsági vizsgálat megindítását. A fellebbezők szerint az ilyen vizsgálathoz szükséges erőforrások jelentősége éppen ellenkezőleg azt jelzi, hogy a Bizottság a legmegfelelőbb helyzetben lévő hatóság a szóban forgó jogsértések elkövetőivel szembeni eljárás lefolytatására. Ez a *private enforcement* elégtelensége miatt még inkább így van.

49 A fellebbezők válaszuk mellékleteként csatoltak két dokumentumot, amelyek a bepanaszolt jogalanyok felsorolását és az általuk több tagállamban folytatott tevékenységek leírását tartalmazták.

50 A Bizottság azt kéri, hogy a Törvényszék az első jogalapot mint nagyobbrészt elfogadhatatlant és részben hatástalant utasítsa el. Ezenkívül úgy véli, hogy a válasz mellékleteként előterjesztett dokumentumok elfogadhatatlanok.

– *A Bíróság álláspontja*

51 Első jogalapjukkal a fellebbezők lényegében az ügy vizsgálatára irányuló eljáráshoz fűződő uniós érdek Bizottság általi értékelésének megalapozottságával kapcsolatos törvényszéki megállapításokat vitatják.

52 Elöljáróban meg kell állapítani, hogy a fellebbezők részéről a Törvényszék által elvégzett ténybeli értékelés vitatása érdekében előadott érvek a jelen ítélet 32. pontjában idézett ítélkezési gyakorlat értelmében elfogadhatatlanok, mivel a fellebbezők nem hivatkoztak a Törvényszék által vizsgált tények és bizonyítékok téves értelmezésére. Ugyanez igaz a megtámadott ítélet 47. pontjában foglalt – a bepanaszolt jogalanyok intézkedéseinek céljával kapcsolatos – értékelés vitatása érdekében előadott érvekre is. Szintén elfogadhatatlanok a nemzeti hatóságok és bíróságok mérlegelési mozgásterének terjedelmével, hatáskörük állítólagos hiányával, és az azzal kapcsolatos érvek, hogy az ellenőrzések eredetileg semmilyen szabálytalanságot nem tártak fel. Végül elfogadhatatlanok azok az érvek is, amelyekkel a fellebbezők a megtámadott ítélet 59. és 64. pontjában foglalt, az állítólagos jogsértés földrajzi kiterjedtségével kapcsolatos értékelést vonják kétségbe. E körülmények között egyébként nem kell a bepanaszolt jogalanyok kifogásolt magatartásainak – különösen földrajzi értelemben vett – kiterjedtsége érzékeltetése érdekében a fellebbezők által válaszuk mellékleteként előterjesztett dokumentumok elfogadhatóságáról határozni.

53 Elsőként mindenekelőtt az EUMSZ 101. és EUMSZ 102. cikk megsértése megállapításának valószínűségét illetően megjegyzendő, hogy – amint arra egyébként a fellebbezők rámutatnak – a Törvényszék a megtámadott ítélet 45. pontjában megállapította, hogy elképzelhető lehetett, hogy egyedül a panaszban szereplő adatok között olyan valószínűsítő körülményeket lehessen felfedezni,

amelyek a bepanaszolt jogalanyok közötti potenciális egyeztetésre utalnak. Mindazonáltal ezen ítélet 46. és 47. pontjában a Törvényszék egyfelől kimondta, hogy a Bizottság nem követett el nyilvánvaló mérlegelési hibát, amikor megállapította, hogy egyes jogalanyok által nyújtott magyarázatok alkalmasak voltak a nemzeti hatóságoknál tett bejelentések időbeli egybeesésének igazolására, másfelől megjegyezte, hogy az említett jogalanyok vonatkozásában jogszerű lehet, hogy a hatáskörrel rendelkező nemzeti hatóságokat tájékoztassák a hatályos rendelkezések versenytársuk általi esetleges megsértéseiről.

54 Ebből következően a Törvényszék nem csupán a bepanaszolt jogalanyok által nyújtott magyarázatokat, hanem a fellebbezők által előadott tényeket is megfelelően figyelembe vette.

55 Ebben az összefüggésben a megtámadott ítélet 44. pontjának vitatására irányuló fellebbezői érv e pont téves értelmezésén alapul. A Törvényszék ugyanis e pontban csupán a Bíróság ítélkezési gyakorlatának idézésére szorítkozott, és nem alkalmazta azt az adott ügy körülményeire. Mindenesetre azzal kapcsolatban, hogy a fellebbezők azt állítják, hogy a Törvényszék nem vette figyelembe, hogy a nemzeti bíróságok hatályon kívül helyezték a bepanaszolt jogalanyok bejelentései nyomán meghozott határozatokat, elegendő rámutatni, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 51. pontjában e tényt figyelembe vette.

56 Másodszor, ami az 1998. július 17-i ITT Promedia kontra Bizottság ítéletből (T-111/96, EU:T:1998:183) és a 2010. július 1-jei AstraZeneca kontra Bizottság ítéletből (T-321/05, EU:T:2010:266) eredő ítélkezési gyakorlatnak a megtámadott ítélet 67–73. pontjában foglalt alkalmazásához kapcsolódó állítólagos hibákat illeti, meg kell jegyezni, hogy a megtámadott ítélet 69–71. pontjában a Törvényszék rámutatott, hogy e két ítélet a jelen ügyben a bepanaszolt jogalanyoknak tulajdonított magatartásoktól eltérő magatartásokat vizsgált. A Törvényszék álláspontja szerint az említett ítéletek alapját képező eljárásokban az erőfölényes helyzetben lévő vállalkozások által megkeresett közigazgatási hatóságoknak és bíróságoknak nem volt mérlegelési mozgásterük a tekintetben, hogy helyt adnak-e a vállalkozások kérelmeinek, vagy sem. Ezzel szemben – amint az a megtámadott ítélet ezen ítélet 71. pontjában hivatkozott 49. és 50. pontjából kitűnik – a jelen ügy körülményei között a megkeresett hatóságok rendelkeztek ilyen mozgástérrel.

57 A Törvényszék tehát nem foglalt állást az előző pontban hivatkozott ítéletekből eredő ítélkezési gyakorlat alkalmazási feltételeit illetően, amelyek a fellebbezők szerint a következők: egyrészt a tevékenység – mint például a jelen ügyben szóban forgó bejelentések – mögötti szándék nem jóhiszemű, hanem annak célja az ellenfél zaklatása, másrészt a tevékenység a verseny megakadályozására irányuló terv részeként valósul meg. Következésképpen a fellebbezők azzal kapcsolatos érve, hogy a jelen ügyben az említett feltételek teljesültek, hatástalan.

58 Ezenkívül, még ha feltételezzük is, hogy a fellebbezők szándéka annak kifogásolására irányult, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, mivel az említett ítélkezési gyakorlat alkalmazhatóságát a megkeresett hatóságok és bíróságok mérlegelési mozgásterének hiányától tette függővé, érvelésük a jelen ítélet 33. pontjában felidézett ítélkezési gyakorlat fényében nincs kellően alátámasztva, és ezért elfogadhatatlan.

59 Harmadszor, ami azokat az érveket illeti, amelyek a bizottsági hatáskörnek az állítólagos jogsértés kiterjedtségére és a hatáskörrel rendelkező nemzeti hatósághoz fordulásra tekintettel való fennállására vonatkoznak, egyfelől meg kell állapítani, hogy a fellebbezők által a megtámadott ítélet 62. pontjának vitatására előadott érv e pont téves értelmezésén alapul. Sem az említett pontból, sem az ítélet egészéből nem következik ugyanis a Törvényszék olyan értelmű megállapítása, hogy egy panasz valamely nemzeti versenyhatósághoz történő benyújtása, illetve e hatóság hatásköre kizárhatná a bizottsági vizsgálat megindítását.

60 Másfelől tény, hogy amint arra a fellebbezők a Bíróság előtt hivatkoznak, utóbbi már megállapította, hogy amikor a Bizottság az Uniónak a vizsgálat megindításához fűződő érdekét értékeli, köteles minden esetben megvizsgálni az állítólagos jogsértések súlyát, valamint versenyre gyakorolt hatásaik tartósságát. Ez a kötelezettség magában foglalja különösen azt is, hogy figyelembe kell vennie a bejelentett jogsértések időtartamát és jelentőségét, valamint az uniós versenyhelyzetre gyakorolt hatásaikat (2009. április 23-i AEPI kontra Bizottság ítélet, C-425/07 P, EU:C:2009:253, 53. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

61 Mivel azonban a panaszhoz fűződő uniós érdek értékelése az egyes ügyek körülményeitől függ, nem korlátozható sem azon értékelési szempontok száma, amelyekre a Bizottság hivatkozhat, és fordítva, nem írható elő az sem, hogy a Bizottság kizárólag bizonyos kritériumokat vehessen figyelembe (1999. március 4-i Ufex és társai kontra Bizottság ítélet, C-119/97 P, EU:C:1999:116, 79. pont; 2001. május 17-i IECC kontra Bizottság ítélet, C-449/98 P, EU:C:2001:275, 46. pont). Figyelembe véve, hogy a versenyjoghoz hasonló területen az egyes ügyek ténybeli és jogi háttere számottevően eltérhet, lehetséges, hogy olyan szempontokat alkalmaznak, amelyek mindaddig nem merültek fel (1999. március 4-i Ufex és társai kontra Bizottság ítélet, C-119/97 P, EU:C:1999:116, 80. pont) vagy hogy egyetlen szempont kap prioritást az Unió ezen érdekének értékelése érdekében (2001. május 17-i IECC kontra Bizottság ítélet, C-449/98 P, EU:C:2001:275, 47. pont).

62 Márpedig az előző pontban kifejtett szabályokat nem cáfolja a fellebbezők által hivatkozott és a jelen ítélet 60. pontjában felidézett ítélkezési gyakorlat, amelyet azon ügy sajátos összefüggéseire tekintettel kell értelmezni, amelyben azt a Bíróság kimondta (lásd ebben az értelemben: 2013.szeptember 19-i EFIM kontra Bizottság ítélet, C-56/12 P, nem tették közzé, EU:C:2013:575, 86. pont).

63 Bár a fellebbezők azt állítják, hogy panaszukat nem ok nélkül terjesztették elő a Bizottságnál, valamint hogy a kifogásolt jogsértések egy hétéves időszakot öleltek fel, és határokon átnyúló vonatkozásuk is volt, ugyanakkor nem fejtették ki, hogy a Törvényszék egyrészt az ezen ítélkezési gyakorlat alapját képező ügyek, másrészt a jelen ügy összefüggéseire tekintettel mennyiben alkalmazta tévesen a jogot azáltal, hogy az említett ítélkezési gyakorlatra tekintettel elutasította az Unió érdekére vonatkozó érvüket. Következésképpen a fellebbezők ugyanezen ítélkezési gyakorlaton alapuló érveit el kell utasítani mint megalapozatlanokat.

64 Negyedszer, el kell utasítani mint megalapozatlanokat a fellebbezők arra alapított érveit is, hogy a megtámadott ítélet 56. és 57. pontjában a Törvényszék tévesen állapította meg, hogy a vizsgálat terjedelme és a szóban forgó magatartások kiterjedtsége nem igazolja az eljárás megindítását, mivel azok a jelen ítélet 61. pontjában hivatkozott ítélkezési gyakorlatba ütköznek.

65 Ezek az érvek ugyanis szintén azt hivatottak alátámasztani, hogy mivel a kezdeményezett vizsgálat több tagállam területére terjedne ki, és jelentős erőforrásokat igényelne, a Bizottság köteles vizsgálatot indítani, tekintet nélkül az ügy valamennyi körülményére, egyebek mellett az uniós versenyjog szabályainak megsértését megállapító határozat csekély valószínűségére is. Az említett érvek tehát az említett ítélkezési gyakorlat félreértelmezésével arra irányulnak, hogy a területi kiterjedtséget és a vizsgálat költségét a vizsgálat megindításához fűződő uniós érdek megállapítása szempontjából döntő szemponttá emeljék.

66 Következésképpen az első jogalapot mint részben elfogadhatatlant, részben hatástalant, részben pedig megalapozatlant, el kell utasítani.

A második jogalapról

– A felek érvei

67 Második jogalapjukkal a fellebbezők a megtámadott ítélet 83. pontjában foglalt megállapítást vitatják, amely szerint a Bizottság nem sértette az EUMSZ 101. és EUMSZ 102. cikk hatékony érvényesülését.

68 Először is azt állítják, hogy a Törvényszék nem tulajdonított kellő jelentőséget a Bizottság szerepének, amennyiben az EUSZ 17. cikk (1) bekezdése és az EUMSZ 105. cikk alapján a Bizottság feladata, hogy gondoskodjon az EUMSZ 101. és EUMSZ 102. cikk alkalmazásáról és biztosítsa e cikkek hatékony érvényesülését. Úgy vélik, hogy még ha a Bizottság diszkrecionális jogkörrel rendelkezik is a panaszok kezelése tekintetében, e jogkör nem korlátlan. Különösen nem foszthatja meg ez az intézmény hatékony érvényesülésétől az EUMSZ 101. és EUMSZ 102. cikket azzal, hogy megtagadja a vizsgálat megindítását, jóllehet a fellebbezők olyan tényeket és bizonyítékokat terjesztettek elő, amelyek legalábbis valószínűsítik a több tagállam területére kiterjedő uniós jogsértést, és arról is tájékoztatták, hogy az UOKiK az elévülési határidő lejárta miatt tagadta meg az eljárás megindítását, amely ellen a fellebbezők semmilyen jogorvoslati lehetőséggel nem rendelkeznek.

69 Ebben az összefüggésben ellentétes a 2010. december 15-i CEAHR kontra Bizottság ítélettel (T-427/08, EU:T:2010:517, 173. pont) a megtámadott ítélet 78. pontjában foglalt azon állítás, amely szerint a Bizottság nem volt köteles vizsgálni, hogy az a versenyhatóság, amelyhez ezt megelőzően hasonló panaszt nyújtottak be, az 1/2003 rendelet által ráruházott feladat ellátásához rendelkezik-e intézményi, pénzügyi és technikai eszközökkel.

70 A jelen ügyben a fellebbezők álláspontja szerint a Törvényszék nem tudta érvényes indokát adni a panasz elutasításának, mivel a szóban forgó jogsértés több tagállam területét érintette, és a fellebbezők számára a nemzeti versenyhatóság nem nyújtott hatékony jogvédelmet. Ez annál is inkább így van, mivel az UOKiK eljárás megindítását megtagadó határozatával szembeni kereset benyújtásának lehetetlensége – amint azt a Bizottság a Törvényszék előtti tárgyaláson elismerte – sértheti az EUMSZ 101. és EUMSZ 102. cikket, amit a Törvényszék figyelmen kívül hagyott.

71 Másodszor, a fellebbezők kifogásolják, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 79. és azt követő pontjaiban tévesen alkalmazta a jogot azzal kapcsolatban, hogy a fellebbezők számára ténylegesen lehetetlen a nemzeti versenyhatóság és a nemzeti bíróságok részéről hatékony jogvédelemben részesülni.

72 Egyrészt úgy vélik, hogy érthetetlen az ezen ítélet 79. pontjában tett megállapítás, amely szerint elmulasztották annak bizonyítását, hogy az UOKiK nem kívánt hatékony módon eljárni és szankcionálni az EUMSZ 101. és EUMSZ 102. cikk megsértésével kapcsolatos jogsértéseket, figyelembe véve a Törvényszékhez előterjesztett bizonyítékokat. Tagadhatatlan, hogy az UOKiK a fellebbezők panaszát az elévülés miatt érdemben nem vizsgálta.

73 Másrészt az említett ítélet 80. és azt követő pontjait a Törvényszék arra az elméleti lehetőségre alapozta, hogy az EUMSZ 101. és EUMSZ 102. cikkel ellentétes magatartások folytán felmerülő kár megtérítése iránt a nemzeti bíróságok előtt kereset indítható. Ennek következtében nem került sor a fellebbezők ilyen keresetindításra való tényleges lehetőségeinek megfelelő elemzésére. Márpedig, eljárási és intézményi okok miatt a gyakorlatban ilyen keresetet nem lehet indítani, tekintettel arra, hogy a tagállamok és az Európai Unió versenyjogi rendelkezéseinek megsértésén alapuló, nemzeti jog szerinti kártérítési keresetekre irányadó egyes szabályokról szóló, 2014. november 26-i 2014/104/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2014. L 349., 1. o.) belső jogba való átültetésére irányuló mechanizmusok még csak jogalkotási szakaszban vannak. Mind a Bizottság, mind a Törvényszék régóta tudomással bír a *private enforcement* hatékonyságának hiányáról.

74 A fellebbezők úgy vélik, hogy e körülmények között a Törvényszék nem fogadhatta el érvényesként a Bizottság eljárás megindításának megtagadásáról szóló határozatát, amelyet az uniós versenyjog alkalmazásának szükségességét alátámasztó feltételek nyilvánvaló fennállása ellenére hozott.

75 A Bizottság válaszában előadja, hogy a második jogalap elfogadhatatlan, és egyúttal részben hatástalan, részben megalapozatlan.

– *A Bíróság álláspontja*

76 A megtámadott ítélet 83. pontjában a Törvényszék lényegében megállapította, hogy még azzal összefüggésben is, hogy a nemzeti versenyhatóság – a jelen ügyben az UOKiK – egy nemzeti elévülési szabályhoz kapcsolódó indok alapján utasította el a nemzeti panaszt, és még ha a Bizottság által folytatott esetleges vizsgálat a nemzeti bíróságok előtt indított keresetek keretében potenciálisan mérsékelhette volna is a fellebbezőkre háruló bizonyítási terhet, a vizsgálat megindításának Bizottság általi megtagadása nem járt azzal a következménnyel, hogy minden hatékony érvényesülésétől megfosztja az EUMSZ 101. és EUMSZ 102. cikket.

77 Második jogalapjukkal a fellebbezők lényegében azt állítják, hogy a Törvényszék e megállapítása ellentétes e cikkek hatékony érvényesülésével. Ezzel összefüggésben írásbeli beadványaikból kitűnően a fellebbezők lényegében úgy vélik, hogy a Bizottságnak az e cikkek betartásának biztosítására irányuló feladata következtében három okból kifolyólag is vizsgálatot kellett volna indítania.

78 Először is, a fellebbezők azzal érvelnek, hogy az EUMSZ 101. és EUMSZ 102. cikk több tagállam területét érintő megsértését valószínűsítő bizonyítékokat terjesztettek elő.

79 Ez az állítás mindazonáltal olyan ténybeli előfeltevésen nyugszik, amelyet a Törvényszék nem fogadott el, és ezért azt el kell utasítani. Egyrészt ugyanis a Törvényszék a megtámadott ítélet 53. és 54. pontjában arra a következtetésre jutott, hogy a Bizottság nem követett el nyilvánvaló mérlegelési hibát, amikor úgy vélte, hogy az elé terjesztett tények alapján a jogsértés megállapításának valószínűsége csekély. Másrészt ezen ítélet 63. és 64. pontjában megállapította, hogy az említett jogsértés alapvetően két tagállam területét érintette.

80 Mindenestre, még ha feltételezzük is, hogy – amint azt a fellebbezők állítják – a kifogásolt jogsértések több tagállam területét érintették, rá kell mutatni, hogy érvelésük a jelen ítélet 61. pontjában felidézett megszilárdult ítélkezési gyakorlatba ütközik. Ez az érv ugyanis nem mást állít, mint hogy a Bizottság, kizárólag abból az okból, hogy az állítólagos jogsértések több tagállam területét érintik, köteles vizsgálatot indítani, különben megsérti az EUMSZ 101. és EUMSZ 102. cikk hatékony érvényesülését.

81 Másodszor, a fellebbezők azt állítják, hogy nemzeti szinten nem nyerhettek hatékony jogvédelmet, mivel az UOKiK az elévülési határidő lejárta miatt jogorvoslattal nem támadható határozatában megtagadta az eljárás megindítását, és a Bizottságnak előzetesen ellenőriznie kellett volna, hogy a nemzeti hatóságok megfelelően képesek a fellebbezők jogainak védelmére.

82 Ezzel összefüggésben a megtámadott ítélet 77. és 79. pontjából kitűnik, hogy – amint azt a fellebbezők a Bírósághoz előterjesztett írásbeli beadványaikban megerősítették – a nemzeti panasz vizsgálatának UOKiK általi megtagadása az elévülési idő lejártán alapul, amelyek uniós jogba ütközését a fellebbezők a Törvényszék előtt nem bizonyították, és a nemzeti panaszban nem terjesztettek elő az UOKiK által értékelendő olyan tényeket, amelyek a 2008-at követő időszakra vonatkoznak. Ennélfogva a fellebbezők nem bizonyították, hogy mennyiben volt számukra lehetetlen a nemzeti hatóságok előtt elérni az EUMSZ 101. és EUMSZ 102. cikk betartását. Ellenkezőleg, az hogy az EUMSZ 101. és EUMSZ 102. cikk betartásának UOKiK előtti kikényszeríthetősége állításuk szerint lehetetlenné vált, éppen az ő gondosságuk hiánya miatt állt elő.

83 Ezenkívül a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlatának megfelelően, amelyet a Törvényszék helyesen idézett fel a megtámadott ítélet 80–82. és 84. pontjában, a fellebbezők a nemzeti bíróságok előtt a panasz tárgyát képező magatartás folytán állítólagosan őket ért kár megtérítése iránt keresetet indíthatnak abból a célból, hogy az EUMSZ 101. és EUMSZ 102. cikk betartását elérjék, és hogy nemzeti bíróság előtt érvényesítsék az e rendelkezésekből eredő jogaikat, különösen, ha a Bizottság úgy dönt, hogy panaszuknak nem ad helyt.

84 E körülmények között, még annak feltételezése mellett is, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, és félreértelmezte saját ítélkezési gyakorlatát, amikor a megtámadott ítélet 78. pontjában megállapította, hogy a hatékonyság követelménye nem keletkeztet arra vonatkozó kötelezettséget a Bizottság számára, hogy amennyiben a vizsgálat megindításához fűződő uniós érdek hiányát állapítja meg, ellenőrizze, hogy a nemzeti versenyhatóság rendelkezik-e az 1/2003 rendeletben a hatóság számára megállapított feladat ellátásához szükséges szervezeti, pénzügyi és technikai eszközökkel, ez a téves jogalkalmazás mindenképpen hatástalan lenne. Így tehát az említett 78. ponttal kapcsolatos érv érdemi vizsgálata nem szükséges.

85 Szintén hatástalan az az érv, amely szerint a Törvényszék helytelenül vélte úgy a megtámadott ítélet 79. pontjában, hogy az UOKiK nem kívánt az EUMSZ 101. és EUMSZ 102. cikk megsértésével összefüggésben hatékonyan eljárni és a jogsértést szankcionálni, mivel ez az érv pusztán egy ezen ítélethez szükséges indokoláson túlmenő indokot kritizál.

86 Harmadszor, a fellebbezők úgy vélik, hogy a nemzeti bíróságok előtt indítható kártérítés iránti kereset megindításának lehetősége nem hatékony, és a Törvényszéknek vizsgálnia kellett volna a fellebbezőket az említett bíróságokhoz fordulás kapcsán megillető tényleges lehetőségeket.

87 Márpedig, amint azt az EUSZ 19. cikk (1) bekezdésének második albekezdése rögzíti, a tagállamok kötelesek megteremteni azokat a jogorvoslati lehetőségeket, amelyek az uniós jog által szabályozott területeken a jogalanyok hatékony bírói jogvédelemhez való jogának a biztosításához szükségesek (lásd ebben az értelemben: 2018. február 27-i Associação Sindical dos Juízes Portugueses ítélet, C-64/16, EU:C:2018:117, 34. pont) és nem a Bizottság feladata, hogy jelentős erőforrásokat igénylő vizsgálatot indítson annak ellenére, hogy az EUMSZ 101. és EUMSZ 102. cikket érintő jogsértés megállapításának valószínűsége csekély, azért, hogy a nemzeti szintű bírói jogvédelem esetleges hiányosságait enyhítse.

88 Ezért mint megalapozatlant el kell utasítani azokat az érveket, amelyeket a fellebbezők a nemzeti bíróságok által biztosított bírói jogvédelem állítólagos hiányosságaira alapítanak.

89 Következésképpen a második jogalapot mint részben hatástalant és részben megalapozatlant el kell utasítani.

A harmadik jogalapról

– A felek érvei

90 Harmadik jogalapjukkal a fellebbezők azt állítják, hogy keresetük elutasításával és a vitatott határozatnak az alapügy teljes érdemi vizsgálata nélkül való helyben hagyásával a Törvényszék megsértette a hatékony bírói jogvédelem elvét, a bíróság előtti hatékony jogorvoslathoz való jogot és a megfelelő ügyintézés elvét.

91 Ebben az összefüggésben mindenekelőtt megismétlik a fellebbezés második jogalapjában kifejtett álláspontjukat a nemzeti szinten elérhető hatékony bírói jogvédelem hiányát illetően. Egyrészt az UOKiK-nak az eljárás megindítását elévülés miatt megtagadó határozata a Naczelny Sąd Administracyjny (legfelsőbb közigazgatási bíróság, Lengyelország) ítélkezési gyakorlata alapján jogorvoslattal nem támadható meg. A Törvényszék előtti tárgyaláson a Bizottság elismerte, hogy nem

kizárt, hogy ez az ítélkezési gyakorlat ellentétes lehet az EUMSZ 101. és EUMSZ 102. cikkel. Másrészt a *private enforcement* eljárások nem hatékonyak. Ebből az következik, hogy a megtámadott ítélet 99. pontjában foglaltak sértik a hatékony bírói jogvédelem elvét.

92 A fellebbezők továbbá úgy vélik, hogy a Törvényszék tévesen elmulasztotta a hatékony jogorvoslathoz való jog megvonásán alapuló megsemmisítési jogalapjuk lényegének vizsgálatát. Így a megtámadott ítélet 93. pontjában a Törvényszék azt állította, hogy a fellebbezők a panasz elutasításával szemben hatékony jogorvoslattal rendelkeztek. Márpedig a Törvényszék előtt hivatkozott jogalapjuk azon a tényen alapul, hogy az 1/2003 rendelet 7. cikke alapján hozott érdemi bizottsági határozat hiánya miatt a Bizottság ilyen határozatával szemben nem volt lehetőségük bírói felülvizsgálatot kérni arra vonatkozóan, hogy az adott ügyben történt-e az EUMSZ 101. és/vagy EUMSZ 102. cikkel kapcsolatos jogsértés. A Törvényszék csupán a vitatott határozat megalapozottságának vizsgálatára szorítkozott a pontosság és a részletesség követelményeinek betartása szempontjából, amint az a megtámadott ítélet 38. pontjából kitűnik. Márpedig egy ilyen vizsgálat nem biztosítja az őket megillető, az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában 1950. november 4-én kelt európai egyezmény (kihirdette: az 1993. évi XXXI. törvény) 13. cikkében és a Charta 47. cikkében foglalt hatékony bírói jogvédelemhez való jogot és a hatékony jogorvoslathoz való jogot.

93 Végül a fellebbezők azt állítják, hogy a Törvényszék nem vette figyelembe a Bizottság azon kötelezettségét, hogy az ügyet észszerű időn belül kell elbírálni a Charta 41. cikkének megfelelően.

94 A Bizottság válaszában kifejti, hogy a harmadik jogalap elfogadhatatlan és egyúttal megalapozatlan is.

– *A Bíróság álláspontja*

95 Először, a fellebbezők nemzeti bíróságok által biztosított jogvédelem állítólagos elégtelenségére alapított érveit a jelen ítélet 87. pontjában kifejtett indokok alapján el kell utasítani.

96 Másodszor, meg kell jegyezni, hogy szemben azzal, amire a fellebbezők hivatkoznak, a Törvényszék a megtámadott ítélet 93–95. pontjában megfelelő választ adott arra az érvelésükre, miszerint az EUMSZ 101. és EUMSZ 102. cikkel kapcsolatos jogsértés fennállása vagy annak hiánya tárgyában hozott érdemi bizottsági határozat hiánya sérti a hatékony bírói jogvédelemhez való jogukat.

97 Végeredményben a Törvényszék nem alkalmazta tévesen a jogot ezen érvelés elutasítása során. Amint ugyanis arra a Törvényszék a megtámadott ítélet 94. pontjában helyesen mutatott rá, az 1/2003 rendelet 7. cikke nem biztosít a panaszos számára jogot az állítólagos jogsértés fennállására vonatkozó végleges határozat meghozatalának kikényszerítésére (lásd ebben az értelemben: 1999. március 4-i Ufex és társai kontra Bizottság ítélet, C-119/97 P, EU:C:1999:116, 87. pont; 2011. március 31-i EMC Development kontra Bizottság végzés, C-367/10 P, nem tették közzé, EU:C:2011:203, 73. pont).

98 Következésképpen a Törvényszék nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor nem határozott érdemben a panaszban állított jogsértés fennállásáról.

99 Harmadszor, ami a fellebbezők Bizottság eljárásának időtartamán alapuló érvét illeti, emlékeztetni kell arra, hogy mivel a fellebbezési eljárás keretében a Bíróság felülvizsgálata az első fokon tárgyalt jogalapokról és érvekről hozott jogi döntés megítélésére korlátozódik, a felek nem hozhatnak fel először a Bíróság előtt olyan érveket, amelyeket a Törvényszéknél nem terjesztettek elő (lásd ebben az értelemben: 2016. november 8-i BSH kontra EUIPO ítélet, C-43/15 P, EU:C:2016:837, 43. pont; 2017. december 13-i Telefónica kontra Bizottság ítélet, C-487/16 P, nem tették közzé, EU:C:2017:961, 84. pont).

100 Márpedig a jelen ügyben a megtámadott ítélet 22. pontjából kitűnik – és ezt a fellebbezők a Bíróság előtt nem vitatják –, hogy a Bizottság előtti közigazgatási eljárás időtartamára csupán a Törvényszék előtti tárgyaláson, a szóbeli előterjesztések körében hivatkoztak, azzal, hogy a Törvényszék kérdésére válaszul előadták, hogy nem kívánnak az észszerű határidő elvének megsértésére alapított új jogalapot felhozni.

101 A Bíróság előtti eljárásban tehát elfogadhatatlan, hogy a fellebbezők a Bizottság előtti közigazgatási eljárás időtartamát vitatják.

102 Egyébiránt a fellebbezők tévesen állítják, hogy a Törvényszéknek hivatalból kellett volna vizsgálnia ezen eljárás időtartamát (lásd analógia útján: 2000. december 13-i SGA kontra Bizottság végzés, C-39/00 P, EU:C:2000:685, 45. pont).

103 Ennélfogva a harmadik jogalapot mint részben elfogadhatatlant, részben pedig megalapozatlant el kell utasítani.

104 Mivel a fellebbezők által a fellebbezésük alátámasztása érdekében előadott egyik jogalap sem bizonyult megalapozottnak, a fellebbezést teljes egészében el kell utasítani.

A költségekről

105 Az eljárási szabályzat 184. cikkének (2) bekezdése értelmében, ha a fellebbezés megalapozatlan, a Bíróság határoz a költségekről. Ugyanezen szabályzat 138. cikkének (1) bekezdése alapján, amelyet e szabályzat 184. cikkének (1) bekezdése értelmében a fellebbezési eljárásban is alkalmazni kell, a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte.

106 A fellebbezőket, mivel pervesztesek lettek, a Bizottság kérelmének megfelelően kötelezni kell a saját költségeiken felül a Bizottság részéről felmerült költségek viselésére.

107 Egyébiránt az eljárási szabályzat 141. cikke (1) bekezdésének és 184. cikke (1) bekezdésének együttes alkalmazásával a Bíróság a keresetétől vagy a kérelmétől elálló felet kötelezi a költségek viselésére, ha a másik fél ezt az elállásra vonatkozó észrevételeiben kéri. Az eljárási szabályzat 141. cikke (4) bekezdésének és 184. cikke (1) bekezdésének együttes alkalmazásával a költségviselésre irányuló kérelmek hiányában a felek maguk viselik saját költségeiket.

108 A jelen ügyben úgy kell határozni, hogy a Star Agro maga viseli saját költségeit.

A fenti indokok alapján a Bíróság (kilencedik tanács) a következőképpen határozott:

1) A Bíróság a fellebbezést elutasítja.

2) A Bíróság az Agria Polska sp. z o.o.-t, az Agria Chemicals Poland sp. z o.o.-t és az Agria Beteiligungsgesellschaft mbH-t kötelezi saját költségeiken felül az Európai Bizottság részéről felmerült költségek viselésére.

3) A Star Agro Analyse und Handels GmbH maga viseli saját költségeit.

Aláírások